

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XIV., číslo 6

26. 3. 2017 / neprodejné

Z OBSAHU	V naději se radujte. Katecheze papeže Františka	04
	Mučedníci nacismu: Polští katoličtí laici	05
	Fatima: Boží prozřetelnost připravuje zjevení	06
	Protivenství jsem nebral vážně. Rozhovor s prof. Václavem Wolfem	08

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého papeže Lva Velikého († 461)

V Janově evangeliu Pán říká: *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem. A v listě téhož apoštola čteme: Milovaní, milujme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha. Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska.*

Moji milí, každý čas je jistě vhodný ke konání skutků lásky. Avšak tyto dny k tomu vybízejí obzvlášť. Ti, kteří touží slavit velikonoční tajemství našeho Pána s čistou duší i tělem, ať se co nejvíce snaží získat právě tuto milost, protože v lásce je vrchol a souhrn všech ctností a protože láska přikrývá množství hříchů.

Když se tedy chystáme slavit to největší ze všech tajemství, kdy krev Ježíše Krista smyla naše hříchy, připravme nejdříve obětní dary milosrdenství: to, co nám dala Boží dobrota, dávejme i my těm, kteří se na nás provinili.

Budme nyní také štedřejší k chudým a laskavější k těm, kteří trpí různými slabostmi. Pak bude mnoho lidí děkovat Bohu a nasycení nuzných doporučí Bohu naše posty. Žádná zbožnost věřících totiž netěší Pána více než ta, která se stará o chudé; a kdekoli Bůh nachází milosrdnou starostlivost, tam poznává obraz své božské lásky.

Nebojte se, že se tímto vydáním zmenší vaše prostředky. Štedrost sama o sobě je totiž ohromným majetkem. (...) Ten, kdo dává almužnu, ať je klidný a veselý, protože největší zisk bude mít ten, kdo si pro sebe ponechá nejméně. Svatý apoštol Pavel přece o tom říká: *Ten, který poskytuje rozseváč semeno a chléb k jídlu, poskytně i vám osivo a dá vzrůst plodům vaší štedrosti v Kristu Ježíši, našem Pánu.*

Foto: Flickr, Keith Williamson (CC BY 2.0)

Já to s tebou zkusím

Jsmo uprostřed postní doby a už se schyluje ke kalvarským událostem. Pohnutky, které vedly Boha k tomu, aby jeho Syn zemřel na kříži za naše hříchy, objasňuje svatý Pavel: „Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou.“ Postní dobu jsme začali připomínkou vlastních hříchů, ale snadno se může stát, že nás vědomí vlastní hříšnosti zavede do malomyslnosti a křesťanova charakteristická vlastnost – radost, protože jsem milován – se nestane samozřejmostí. Bez lásky se i lidská naděje „bude líp“ nesplní a zůstane jen vystrízlivění a zklamání.

Dnes je těžko uvěřit, že „nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou“, že „dal svého jednorozného Syna, aby každý, kdo v něho věří, měl věčný život“. Možná, že v minulosti Bůh miloval svět, ale dnešní svět Bůh milovat nemůže, i kdyby chtěl. „Vždyť se podívejte, co se ve světě děje,“ řeknou lidé s po-

ukazem na dnešní svět, „to se ani Bohu nemůže líbit!“ „Milosrdný Bůh nás miloval velkou láskou“ je protimluv. Jestliže je Bůh zcela nezávislý (a to k Bohu patří), pak nemůže milovat velkou láskou, protože láska je závislost; závislý Bůh je nesmysl.

Chceme-li nahlédnout do Boží lásky, pokusme si to objasnit na zkušenosti s lidskou láskou. Setkáme se s člověkem poprvé, podruhé, pak častěji, poznáváme jeho vlastnosti, důvěra sílí, ověřujeme ji nebo ji podrobujeme zkoušce, až dojde k rozhodnutí: já to s tebou zkusím. Následuje další prověřování až k úplné důvěře – k lásce. Vtom však zjistíme, že jsme se vzdali své svobody, jsme závislí. Už se mohu rozhodovat jen s přihlédnutím k názorům a postojům toho, kterého miluji. Pak pochopíme, že je velký rozdíl mezi tím Boha znát a Boha milovat.

Dokončení na str. 2

Miloslav kardinál Vlk

Foto: Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Miloslav kardinál Vlk odešel na věčnost

V sobotu 18. března 2017 zemřel ve věku 84 let Miloslav kardinál Vlk. „Bože, přijmi duši svého pokorného služebníka, kardinála Miloslava Vlka, který dnes po těžké nemoci dobojoval svůj celoživotní zápas za lidskou svobodu a toleranci. Mílo, budeš mi lidsky i duchovně chybět“ – napsal na svém facebookovém profilu jeho nástupce v čele pražské arcidiecéze, Dominik kardinál Duka. Zprávu potvrdily také internetové stránky www.kardinal.cz, které vybízejí všechny lidi dobré vůle ke krátké modlitbě. „Svým příkladem nám dokázal, že celoživotní neústupný boj za ideály není zbytečný,“ píše editoři stránek, na nichž kardinál Vlk publikoval své úvahy.

Miloslav kardinál Vlk se narodil 17. května 1932 v jihočeské Líšnici. Na Filozofické fakultě UK vystudoval archivnictví a po čtyřleté praxi v oboru odešel v roce 1964 do Litoměřického semináře. Na kněze byl vysvěcen v roce 1968 a poté působil jako sekretář českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. V roce 1978 přišel o státní souhlas k výkonu kněžské služby. Živil se mytím oken, posléze také jako archivář ve Státní bance československé. Jako kněz působil ve skupinkách podzemní církve.

V roce 1989 se vrátil do duchovní správy. 14. února 1990 byl jmenován českobudějovickým biskupem, 27. března 1991 pražským arcibiskupem a českým primasem, nástupcem kardinála Františka Tomáška. V letech 1991–2000 byl předsedou biskupské konference. 26. listopadu 1994 jej papež Jan Pavel II. jmenoval kardinálem. V letech 1993–2001 byl předsedou Rady evropských biskupských konferencí, byl členem Papežské rady pro sdělovací prostředky a Kongregace pro východní církve. Osobnost kardinála Miloslava Vlka zůstane spojena s obnovou církevních struktur v našich zemích po devastaci způsobené komunistickým režimem.

Církev.cz, RaVat

Dokončení ze str. 1

Filosofové o Bohu uvažují, kazatelé o Bohu mluví, ale to je stále jen oblast rozumu – rozum sice ví, že nás Bůh má rád, ale nerozumí tomu, že Bůh dal svého Syna za spásu světa, protože tak miloval svět. Víra jen v oblasti rozumu je slabá. Neustále potřebuje důvody pro sebezpečetření. Bůh chce, abychom nejen jeho důvody pro lásku k lidem pochopili, ale i v lásce k Bohu s odvahou přistoupili. Ježíš ti říká: „Já to s tebou zkusím, a snad se natolik sblížíme, že mezi námi vznikne přátelství.“ Člověk odpovídá: „Já (člověk) to s tebou (Bože) zkusím.“

Množství manželských rozvodů dokazuje, že to, co moderní člověk postrádá, je láska. Proto ji stále hledá. Bez víry v Boží lásku nemůžu být radostným křesťanem a nemůžu radost rozdávat. Jsem smutný jako ostatní. Víra není to, co se o Bohu říká, ale je to kladná odpověď na Boží lásku.

*P. Jiří Hájek
farář ve Stříbře*

Kardinál Nichols zasvětil Anglii a Wales Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Kardinál Vincent Nichols korunoval sochu Panny Marie Fatimské v roce stého výročí jejího zjevení a znovu zasvětil Anglii a Wales Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Ve Westminsterské katedrále, jejíž kapacita 3000 osob byla vyčerpána, a proto stály velké davy i na náměstí, kardinál Nichols vedl modlitbu zasvěcení, která obsahuje větu: „Tobě a Tvému Neposkvrněnému Srdci v tomto roce stého výročí zjevení ve Fatimě se znovu zasvěčujeme ve spojení nejen s Církví, mystickým tělem Tvého syna, ale i s celým světem.“ Kardinál obnovil zasvěcení učiněné v roce 1948 jeho předchůdcem v úřadu arcibiskupa z Westminsteru, kardinálem Bernardem Griffinem.

Ve své homilii kardinál Nichols řekl, že zjevení představuje „velkou výzvu“ a že katolíci si musí klást otázku: „Jak dáváme denně najevo, že jsme Kristovými učedníky? Jak se nám daří věnovat čas Bohu a bližním v modlitbě a oběti?“ Kardinál doporučil růženec jako modlitbu, která pomáhá říci „ano“ Bohu a která je podstatou oddanosti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Socha Panny Marie Fatimské postupně navštíví dvacet katedrál v Anglii a Walesu, na závěr se v říjnu dostane do diecéze Wrexham.

CH

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClarityMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

SLOVO KNĚZE

Na Národní pochod pro život a rodinu vlakem zdarma

Hnutí Pro život ČR zve v sobotu 22. dubna do Prahy na Národní pochod pro život a rodinu. Nad Pochodem pro život převzal záštitu prezident republiky, pražský arcibiskup, zástupce Rady hl. m. Prahy nebo lidovecký místopředseda vlády, podporu pochodu vyjádřili také představitelé České biskupské konference. Předem přihlášené rodiny čeká celá řada výhod, které cestu usnadní a uleví také finančnímu rozpočtu.

Hnutí Pro život ČR zajistilo vlakovou dopravu pro účastníky ze severní i jižní Moravy, kde bude dětem do 15 let poskytnuto jízdné zdarma, ostatním se slevou. Dominik kardinál Duka také letos zve na oběd všechny rodiny, které se předem přihlásí. Je zajištěna přednostní bezpečnostní kontrola při vstupu do areálu Pražského hradu. To vše pro ty, kteří se zaregistrují na webu pochodu do 31. března 2017.

Program začíná v 10 hodin v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha mší svatou, kterou bude slavit Dominik kardinál Duka OP. Další část se bude odehrávat na Klárově: oběd a kulturní program (Mantaban, Teatr Pavla Šmída, Bach-Collegium). Samotný pochod pak začne ve 14 hodin a bude zakončen v 16 hodin na Václavském náměstí.

Motto letošního, již 17. Národního pochodu pro život a rodinu zní: „Základní věci lidského života jsou vlastně jednoduché. Rodina založená na manželství je nejlepší prevencí tisíců potratů. Kde jsou děti, tam je život. Jste nadějí. Příklady táhnou.“

Další informace najdete na <http://pochodprozivot.cz/>

Res Claritatis

Co skutečně znamená Mexico City Policy

V úterý 14. března se několik poslanců Evropského parlamentu ujalo slova během debaty věnované rozhodnutí vlády USA znovu zavést „Mexico City Policy“, která přerušuje financování nevládních organizací, jež poskytují interrupce. Poslanci, kteří vyjádřili své politování nad tímto rozhodnutím – jež je zcela mimo pravomoci EU –, hovořili tak, jako by existovalo právo nevládních organizací dostávat finance z veřejných prostředků. Žádné takové právo ovšem neexistuje.

Prohlášení tohoto druhu nemají v procesech EU žádnou právní hodnotu. „Sexuální a reprodukční zdraví a práva“ zůstávají v kompetenci členských států a Evropská komise opakovaně uvedla, že „podle Smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o fungování Evropské unie nemá EU žádné kompetence ohledně politiky týkající se interrupcí na národní úrovni, a proto nemůže zasahovat do politiky členských států v této oblasti“. To také znamená, že EU by neměla financovat potraty ve třetích zemích, jak samotná Komise prohlásila v odpovědi na evropskou občanskou iniciativu „Jeden z nás“.

Evropská federace sdružení katolických rodin (FAFCE) vydala leták, v němž vysvětluje, co Mexico City Policy znamená. Bylo zavedeno Reaganovou administrativou v roce 1984 a střídavě bylo rušeno demokratickými prezidenty a znovu zaváděno republikány. Jeho zavedením Spojené státy nesnižují svůj příspěvek na globální zdraví a plánované rodičovství. Pokud některé organizace přijdou o prostředky, které dostávaly z USA, budou tyto prostředky dostupné pro jiné nevládní organizace. Nefinancování potratů ve skutečnosti umožňuje navýšení finančních prostředků pro jiná zdravotnická zařízení, například ta, která pečují o zdraví matek a novorozenců nebo umožňují bezpečné porody. Potrat jako metoda plánování rodiny je zakázán ve většině rozvojových zemí. Pokud nevládní organizace v těchto zemích poskytují potraty, porušují zákon. Pokud lobbují za jejich legalizaci, nevyužívají finanční prostředky na „služby na záchranu života“, jak tvrdí, a tyto prostředky by mohly být lépe využity prostřednictvím jiných nevládních organizací, které skutečně poskytují zdravotní služby.

FAFCE

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

Velmi mne oslovila kniha rozhovorů s Robertem kardinálem Sarahem, která nese název „Bůh, nebo nic.“ Kardinál Sarah, původem z africké Guiney, je v současnosti prefektem Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Před tím mnoho let sloužil jako guinejský arcibiskup, pak vedl papežskou radu *Cor unum*, koordinující péči o chudé a strádající, a pracoval též v Kongregaci pro evangelizaci národů. Přispělo to k tomu, že se stal pastýřem s velkým rozhledem a bohatými zkušenostmi.

To vše by znamenalo ještě málo, kdyby nebyl zároveň mužem hluboké kontemplativní modlitby. Modlitba je totiž klíčem pro požehnané působení v každém povolání a v každé službě. Odpovědi kardinála Saraha se vyznačují brilantní jasností. S obdivem jsem zjišťoval, v kolika různých oblastech lidského a křesťanského života je otec kardinál „doma“. Podivuhodné je též jeho umění propojovat nabyté vědomosti a životní zkušenosti se světlem evangelia pod stálým Božím vedením.

Poslyšme nyní slova kardinála Saraha o modlitbě: „Když člověk nemá studnu, nemůže čerpat vodu. Stejně tak bez modlitby člověk usychá, neboť nemá ani hloubku, ani niternost, ani zdroj, který by zavlažoval jeho nitro. Modlitba otvírá oázu bez hranic. V zásadě nespočívá v tom, že mluvíme s Bohem... ale v tom, že mlčíme, abychom naslouchali Bohu, který mluví k nám, a abychom slyšeli Duha Svatého, který promlouvá v nás... Není samozřejmě pochyb o tom, že lidé mají volat k Bohu. Skutečná modlitba však nechává Bohu volnost, aby k nám přicházel podle své vůle. Musíme umět čekat v tichu. Je třeba setrvat v tichosti, odevzdanosti a důvěře... Potřebujeme se často schoulit u tiché Panny Marie a prosit ji, aby nám získala milost láskyplného mlčení a vnitřního panenství, to znamená čistotu srdce a připravenost naslouchat, které odežene přítomnost všeho, co není Bůh. Duch Svatý je v nás, ale nás často naplňují celé orchestry, které jeho hlas překryjí...“

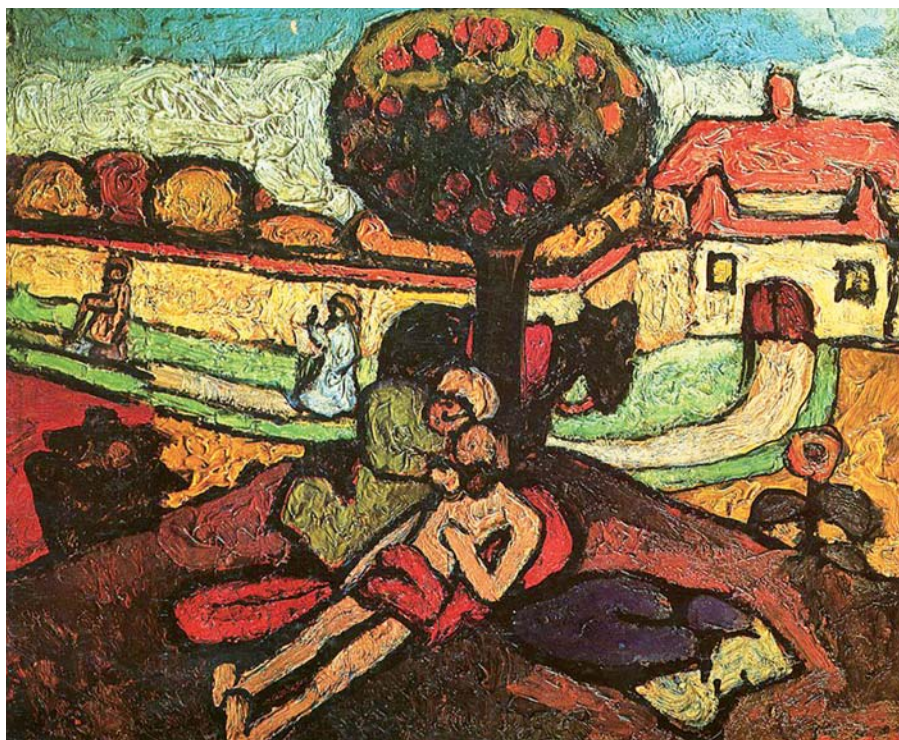
fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

V NADĚJI SE RADUJTE

Katecheze papeže Františka na generální audienci

Paula Modersohn-Becker: Milosrdný Samaritán (1907). Foto: Wikimedia Commons

Dobrý den, drazí bratři a sestry!
Dobře víme, že velké přikázání, které nám Pán zanechal, je přikázání lásky – máme milovat Boha celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí a milovat svého bližního jako sám sebe (srov. Mt 22,37–39). Jsme tedy povoláni k lásce. Je to naše nejvyšší povolání, povolání v pravém slova smyslu, k němuž se váže také radost křesťanské naděje. Kdo miluje, raduje se v naději, že dojde k veliké lásce, kterou je Pán, a setká se s ní.

Láska je milost

Apoštol Pavel nás v úryvku z listu Římanům (12,9–13), který jsme právě vyslechli, varuje před rizikem pokrytectví, do kterého může naše láska upadnout. Musíme se proto ptát, kdy nastává takovéto pokrytectví? A jak si můžeme být jisti, že naše láska je ryzí, že se při jejím prokazování nepřetvaříme anebo že to není láska jako z televizního seriálu, nýbrž je silná a upřímná?

Pán před námi otevírá osvobozující cestu spásy. Když dovolíme zmrtvýchvstalému Kristu, aby uzdravil a obnovil naše srdce, stáváme se nástroji Boží lásky.

Pokrytectví se může vkrást všude, včetně našeho způsobu prokazování lásky. Stává se to tehdy, když je naše láska zainteresovaná, vyvolaná osobními zájmy, když vykonáváme zdánlivě obětavou službu lásky jenom proto, abychom poukázali sami na sebe, anebo pocítili zadostiučinění z toho, jak jsme šikovni. Dále tehdy, když se zaměřujeme na vnějškově viditelné činy, abychom vystavili na odiv svou inteligenci a schopnosti. Za tím vším se skrývá klamná a pomý-

lená myšlenka, podle které milujeme, protože jsme dobří, jako by snad láska byla lidským výtvořem, dílem našeho srdce. Láska je však především *milost*, dar. Schopnost milovat je Božím darem, o který máme prosit. A Bůh nás jím rád obdaří, pokud o něj žádáme. Láska je milost – nespočívá v tom, aby vyšlo najevo to, co jsme, nýbrž to, co nám Pán dává a co my svobodně přijímáme. Lásku nelze vyjádřit v setkání s druhým člověkem, jestliže se předtím nezrodila ze setkání s tichou a milosrdnou Ježíšovou tváří.

Zpráva o naději

Svatý Pavel nás vyzývá, abychom uznali vlastní hříšnost a také skutečnost, že i naše láska je poznamenána hříchem. Zároveň se však stává nositelem *nové zprávy, zprávy o naději*. Pán před námi otevírá osvobozující cestu spásy. Je to možnost, abychom také my prožívali velké přikázání lásky a stávali se nástroji Boží lásky. Děje se to, když dovolíme zmrtvýchvstalému Kristu, aby uzdravil a obnovil naše srdce. Vzkříšený Pán, který žije v našem středu, žije mezi námi, může vyléčit naše srdce a učiní to, pokud o to požádáme. Právě on nám totiž umožňuje, abychom navzdory své nepatrnosti a ubohosti zakoušeli Otcův soucit a oslavovali záznaky jeho lásky. Takto je tedy pochopitelné, že vše, co můžeme prožívat a konat pro bratry, není než odpovědí na to, co Bůh učinil a nadále činí pro nás. Dokonce Bůh sám, který poté, co obydlel naše srdce a život, je trvalou službou nablízku všem lidem, které denně potkáváme na své pouti, počínaje těmi posledními a nejpotřebnějšími, ve kterých se hlavně rozpoznává.

Milovat tak, jak miluje Bůh

Apoštol Pavel nás proto svými slovy nemíní kárat, nýbrž spíše *povzbudit a oživit v nás naději*. Všichni totiž zakoušíme, že přikázání lásky nežijeme naplno anebo tak, jak bychom měli. Avšak již to je milost, protože chápeme, že sami od sebe

nejsme schopni opravdově milovat – potřebujeme, aby Pán trvale obnovoval dar lásky v našich srdcích, skrze prožitek jeho nekonečného milosrdenství. A tak se stane, že opětovně doceníme vše nepatrné, prosté a běžné, budeme si znovu vážit veškerých každodenních drobností a budeme schopni druhé lidi milovat tak, jak je miluje Bůh. Budeme si přát jejich dobro, které spočívá v jejich posvěcení a přátelství s Bohem. Bude nás těšit,

když budeme moci přistoupit ke všem chudým a pokorným lidem tak, jak to s každým z nás činí Ježíš, když se od něj vzdálíme, když budeme poklekat k bratrům tak, jako on, milosrdný Samaritán, se sklání nad každým z nás ve svém slitování a odpuštění.

Drazí bratři, apoštol Pavel nám zde připomíná tajemství, jak se – řečeno jeho slovy – „radovat v naději“ (Řím 12,12). Tato radost v naději pochází

z vědomí, že za všech okolností, i za těch největších protiventství a našich vlastních ztroskotání, Boží láska neselhává. A proto se srdcem, které navštívila a obývá Boží milost a věrnost, žijme radostnou nadějí, že můžeme svým málem v bratřech splatit to mnohé, co denně dostáváme od Boha.

*Přeložila Jana Gruberová
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

MUČEDNÍCI NACISMU

Polští katoličtí laici

Nacistický režim byl vůči katolické církvi stejně nepřátelský jako komunistický a jeho cílem bylo Církev zcela vyhladit. Pronásledoval nejen kněze a řeholníky, ale i věřící laiky. Ve vězení se člověk mohl ocitnout i jen proto, že u něj při kontrole našli růženec.

Poláci všeobecně byli považováni v Generální gubernii za občany druhé kategorie, nemluvě o říšské župě Povartí, odkud je nacisté vyháněli a také fyzicky likvidovali, jak jsme o tom psali v předchozích dílech seriálu. V Generální gubernii nesměli být vedoucí pracovníky na úradech, tato místa byla vyhrazena pouze Němcům, případně tzv. „volksdeutsch“, tj. těm, kteří se přihlásili k německé národnosti, k čemuž docházelo ve Slezsku. Nacisté zavřeli všechny polské vysoké i střední školy, takže vysokoškolsí i středoškolsí pedagogové nemohli vykonávat svoji profesi. Polští živnostníci a obchodníci byli neustále sužováni německými daňovými a hospodářskými kontrolami a při sebemenší závadě, ať už skutečné nebo vykonstruované, byli uvězněni, jejich živnost potom zabrali němečtí podnikatelé.

Devadesát procent polského obyvatelstva se hlásilo ke katolické církvi. Ti z nich, kteří projeví větší míru náboženské horlivosti a tím vyčnívali nad ostatní, se ocitali pod nejrůznějšími záminkami před soudem a v koncentračních táborech. Stačilo jen, aby někdo udal, že v domě některého polského občana se scházejí lidé k modlitbám. Do vězení pu-

Bl. Stanisław Kostka Starowieyski. Foto: Wikimedia Commons

tovali i věřící, u nichž při náhodné kontrole na ulici našla hlídka růženec nebo obrázek Matky Boží Čenstochovské.

Blahoslavený Stanisław Kostka Starowieyski

Tento katolický laik se narodil roku 1895 v Ustrobné u Krosna v rodině zámožného majitele několika selských usedlostí. Bojoval roku 1920 v hodnosti kapitána v polském vojsku proti sovětským bol-

ševikům, kteří vpadli do země s cílem obsadit zemi, nakonec ale byli poraženi u Varšavy. Poté se usadil s rodinou (měl šest dětí) v Lublině a aktivně pracoval v Katolické akci, tzn. v organizovaném laickém apoštolátu pod vedením příslušného diecézního biskupa. Roku 1935 se stal jejím prezidentem v lublinské diecézi. Byl také neúnavným organizátorem charitativních projektů a velkým dobrodincem chudých. Papež Pius XI. mu udělil za jeho zásluhy o Církev roku 1934 zvláštní vyznamenání.

Za okupace byl hned na počátku roku 1940 zatčen gestapem na základě obvinění, že z výnosu svých statků finančně podporuje lublinskou biskupskou kurií. I toto nacistická okupační moc pokládala za projev nepřátelství vůči říši! Starowieyski se ocitl v koncentračním táboře Dachau. Tam na podzim téhož roku onemocněl svrabem a byl dán na nemocniční blok. Dozorci jej podezírali, že si nemoc přivodil záměrně, aby se vyhnul práci, proto jej týrali hladem a studenými koupelemi i v třesnutých mrzdech.

Když se z nemocničního bloku vrátil na normální táborovou ubikaci, byl tak zesláblý, že se nemohl ani udržet

na nohou. Velitel světnice však na to vůbec nedbal a přikázal mu čistit záchody. Když toho nebyl schopen, dostával rány do zubů. Navzdory útrapám a fyzickým bolestem však Starowieyski neztrácel své apoštolské nadšení. Jeho spoluvězeň, katolický kněz Dominik Maj, napsal: „Kolem něho se shromažďovali všichni, kteří hledali pomoc v zoufalství a obnovu sil. Mnoho lidí přivedl ke svaté zpovědi.“ Tento statečný katolík také tajně roznášel – dokud ještě mohl jakžtakž chodit – svaté přijímání spoluvězňům. Organizoval též materiální pomoc potřebným a velkodušně se s nimi dělil o skromný příděl jídla. Jeho zásluhou, jak dosvědčuje Starowieyského spoluvězeň a pozdější kardinál Adam Kozłowiecki, došlo i k několika konverzím. Nejznámější je případ Adama Sarbinowského, gymnaziálního profesora, jenž před válkou patřil k nejagilnějším polským „bojujícím bezbožníkům“. Starowieyski se s ním spřátelil a přivedl ho k tajné zpovědi. Před ní mu ještě dával několik dní rekolekce. Po válce Sarbinowski napsal: „Jsem šťasten, že mi bylo dopřáno poznat svatého člověka.“

Na jaře roku 1941 vedení lágru přidělilo Starowieyského, i když se vůbec nemohl udržet na nohou, k práci na úpravě terénu kolem tábora. Po několika dnech jej ale poslali zpět v důsledku krajního vyčerpání. Kápo ho však zbil tak surově, že na Hod Boží velikonoční 13. dubna

Bl. Franciszek Stryjas. Foto: <http://prawy.pl>

1941 zemřel. Církev jej zařadila mezi blahoslavené.

Blahoslavený Franciszek Stryjas

Tento prostý rolník se narodil roku 1882 v Popowě ve středním Polsku. Byl otcem sedmi dětí a hospodařil na své usedlosti v Chelmci. Když za hitlerovské okupace začalo gestapo zatýkat kněze a v jeho vesnici, jakož i v širokém okolí, byl znát citelný nedostatek duchovenstva, rozhodl se Stryjas, který měl katechetické zkoušky, obcházet roku 1941 známé rodiny, učit jejich děti katechismu a připravovat je na první svaté přijímání.

Nacistické úřady to ale považovaly za podvratnou nepřátelskou činnost (podobně jako u nás komunisté před rokem 1989). Stryjas byl zatčen a vězněn v Kaliszu, kde ho 31. července 1944 gestapáčtí dozorcí umučili k smrti. Jan Pavel II. ho spolu s dalšími 108 polskými katolickými mučedníky nacismu povýšil ke cti oltáře.

Blahoslavení Stanisław Kostka Starowieyski a Franciszek Stryjas podstoupili mučednickou smrt za svou ryze náboženskou aktivitu bez jakékoli politické motivace, jsou tedy mučedníky z nenávisti ke Kristu a jeho Církvi. Jejich osudy jsou jedněmi z mnoha, které svědčí o tom, že nacistický režim byl vůči katolické církvi stejně nepřátelský jako komunistický a choval stejné úmysly vyhladit ji jako bolševici.

PhDr. Radomír Malý

PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista

Použitá literatura:

Bejda Henryk: Bl. Stanisław Kostka Starowieyski, *Źródło* 15. 11. 2009

„Do nich należy królestwo niebieskie“ (autor anonymní), *Gość niedzielny* 13. 6. 1999

Kochel Jan: Świeci katecheci, *Gość niedzielny* 20. 12. 1999

Malý Radomír: Potkal svatého člověka, *Immaculata* 5/2012

FATIMA: BOŽÍ PROZŘETELNOST PŘIPRAVUJE ZJEVENÍ

Silná slova Roberta kardinála Saraha uveřejněná v předchozím čísle *RC Monitoru*, otevřela také cyklus o zjevení Panny Marie ve Fatimě, který dnes začínáme v našem časopise uveřejňovat. Jeho první zastavení je věnováno tomu, co Fatimu připravovalo.

Svatý Jan Pavel II. napsal o jubilejním roku 2000: „Každé jubileum v církevní historii je připravováno Boží prozřetelností a to se týká také velkého jubilea roku 2000.“¹ Něco obdobného můžeme také říci o zjevení Panny Marie ve Fatimě v roce 1917. Toto zjevení má tak své

„před“, tedy to, co mu předcházelo a co na něj připravovalo – stejně jako má své „pak“, tedy to, co po něm následovalo a co s ním souviselo. Jako fatimské poselství obsahuje proroctví, jež se potom naplnila, tak i ono samo bylo předmětem předchozího proroctví.

Vložení invokace „Královno míru, oroduj za nás“ do loretských litaní²

Máme-li alespoň krátce probrat něco z toho, co Fatimu připravovalo, můžeme zde znovu³ zmínit to, co zjevení Panny Marie předcházelo bezprostředně: Papež

Benedikt XV. uprostřed první světové války usiluje o mír, ale jeho výzvam není vládci tohoto světa nasloucháno. Takto odmítnut se obrací o pomoc k Panně Marii a 5. května 1917 nařizuje, aby se do loreťanských litaní vložila prosba: *Královno míru, oroduj za nás!* A Panna Maria hned odpovídá: o osm dní později, 13. května 1917, se poprvé zjevuje ve Fatimě.

Naděje svatého Pia X. v roce 1904⁴

Pokud postupujeme časově dozadu, je třeba se zastavit u roku 1904, kdy papež svatý Pius X. u příležitosti padesátého výročí vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie vydává svou encykliku *Ad diem illum*, a pak u roku 1854, tedy u roku samotného vyhlášení dogmatu papežem blahoslaveným Piem IX. Pius IX. vkládal do tohoto dogmatického vyhlášení velké naděje vzhledem k obnově Církve a světa.⁵ Zdá se, jako by se tyto naděje nenaplnily. Pius X. na tyto námitky ve své encyklice reaguje a na základě mnohého dobra uděleného Církvi v uplynulých padesáti letech – mimo jiné uvádí zjevení Panny Marie v Lurdech – ukazuje na to, že to není pravda. Nicméně na závěr vyjadřuje naději, že se blíží hodina Mariina vítězství nad ďáblem. Jak nevidět ve fatimském zjevení, k němuž došlo o třináct let později, určité splnění této naděje?

Královna Mafalda a její duchovní dcera Fatima-Oureana⁶

Nakonec se musíme vrátit o celá staletí zpátky, do 14. a 15. století, respektive až do 12. století. Obojí návrat zpět je spojen se savojským rodem, který se pak v 19. století stane vládnoucím královským rodem v Itálii (ovšem za cenu zrady svého tradičního úzkého spojení s katolickou církví). Události 12. století vysvětlují původ jména místa budoucího zjevení Panny Marie: Don Gonçalo, statečný vojevůdce prvního portugalského krále Alfonsa I., zjal spolu s ostatními muslimskými zajatci Fatimu, dceru velitele, a toužil si ji vzít na ženu. Král to povolil za podmínky, že to Fatima bude chtít a že se nechá pokřtít, s čímž ona souhlasila. Křesťanské výchovy dívky se ujala samotná královna Mafalda, dcera savojského hraběte Amadea III., s kterou

se Alfons I. oženil v roce 1146. A Fatima, která přijala nové křesťanské jméno Oureana – její původní jméno bylo jménem Mohamedovy dcery –, se stala tak milovanou duchovní dcerou Mafaldy, že se královna po své smrti v roce 1157 nechala vedle ní podle svého přání pohřbit. Stalo se tak v kostelíku Panny Ma-

Blahoslavená Markéta Savojská. Foto: Wikimedia Commons

rie, na jehož místě byla pak vybudována současná monumentální bazilika Panny Marie Fatimské. Pamětní kámen v této bazilice dodnes připomíná, že je to místo posledního odpočinku královny Mafaldy a její milované duchovní dcery.

Proroctví sestry Filipy Savojské v roce 1454⁷

Události 14. a 15. století se týkají Mafaldiných potomků, hraběte Filipa II. Savojsko-achajského a jeho dcery. Filip II. byl na základě rodinného spiknutí v roce 1368 odsouzen k smrti a uvržen do ledového jezera. Na přímmluvu blahoslaveného Humberta Savojského (bratra královny Mafaldy), jehož medailku nosil neustále s sebou, se však zázračně zachránil. Skrýval pak svou totožnost a jako bratr Vilém putoval po různých mariánských svatyních Evropy. Navštívil také mariánský kostelík v portugalské Fatimě a uctil zde hrob své vznešené příbuzné a její duchovní dcery.

Filip II. měl dceru Humbertu, která po odsouzení svého otce vstoupila pod cizím jménem (de' Storgi) do kláštera

svatě Kateřiny v Albě a přijala zde na jeho počest jméno Filipa. Filip II. se nakonec vrací do své vlasti, kde v roce 1418 umírá. Před svou smrtí odhaluje svou totožnost své neteři, blahoslavené Markétě Savojské. Ta se později stává dominikánkou a zakládá v Albě nový klášter svatě Marie Magdalény. Protože znala svatost sestry Filipy, s papežovým svolením dosáhla toho, aby přešla do nového kláštera a ujal se zde duchovního vedení sester.

Dne 16. října 1454 sestra Filipa umírá. V agónii přijímá viaticum a poté upadne do extáze, kdy hovoří s Pannou Marií, svatým Dominikem a dalšími svatými. Tak v přítomnosti blahoslavené Markéty, sestra a kněze odhaluje svou skrývanou totožnost dcery Filipa II. a především hovoří o budoucích osudech savojského domu, o strašných válkách a o obludě z východu, která bude sužovat lidstvo (nárážka na rudou šelmu komunismu), ale která bude zabita Pannou Marií Růžencovou z Fatimy. Panna Maria „nejsvětějšího růžence z Fatimy, silnější než vojsko seřazené k boji, zvítězí nad ní navždy.“ Po těchto prorockých slovech sestra Filipa v náručí blahoslavené Markéty umírá.

fr. Štěpán Maria Filip OP

P. Lect. PhDr. Štěpán Maria Filip OP, Th.D., vyučující na CMTF UP v Olomouci a na Angeliku v Římě

¹ Apoštolský list *Tertio millennio adveniente*, č. 17.

² Srov. např. Giacobbe Elia: *Il segreto di Fatima: Salvati da una profezia*. Milano: Sugarco, 2011, s. 24–26.

³ Psali jsme o tom nedávno v článku „Nebe vždy odpoví! Boží reakce na zasvěcení Mariinu Srdci podle výzev fatimského poselství“. In: *RC Monitor*, 14 (2017), č. 4, s. 7–9.

⁴ Srov. Manuel Fernando Silva: *Pasáči z Fatimy*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2012, s. 332–334.

⁵ Je to patrné z jeho dogmatické bulky *Ineffabilis Deus* (český překlad in: Ctirad Václav Pospíšil [ed.]: *Nanebevzetí Bohorodičky ve světle dokumentů magisteria*. Olomouc: Matice cyrilometodějská, 2000, s. 21–42).

⁶ Srov. Cristina Siccardi: *Fatima e la Passione della Chiesa*. Milano: Sugarco, 2012, s. 38–58.

⁷ Srov. tamtéž.

PROTIVENSTVÍ JSEM NEBRAL VÁŽNĚ

Rozhovor s prof. Václavem Wolfem

Prof. ThDr. Václav Wolf, český římskokatolický kněz a teolog, v letech 1990–1997 děkan Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy, oslavil 1. března osmdesáté narozeniny. Položili jsme mu při té příležitosti několik otázek.

Pane profesore, nedávno jste oslavil osmdesát let života. Místo zaslouženého odpočinku jste se nacházel za oceánem – na pracovní cestě v Karibiku. Kolikátá vaše zahraniční cesta to už byla a co přinesla nového?

Především děkuji za váš zájem o mou osobu, který mne poněkud překvapil. Jak víte, nepatřím mezi mediální „šoumeny“. Pokud jde o mé zahraniční cesty, těch bylo od roku 1989 několik desítek a měly rozličnou náplň. Jejich velká část se týkala mezinárodních kongresů teologických, filosofických nebo historických v Evropě, Asii, Austrálii, severní a jižní Americe, kde jsem většinou měl odborné referáty. K tomu je třeba připočítat hostovské přednášky na pozvání zahraničních vysokých škol určené pro tamější posluchače anebo v rámci nějaké tamní slavnosti. Některé mé další zahraniční aktivity měly naopak administrativní nebo politický ráz. Sem patří např. problematika fúzí mezinárodních vysokoškolských organizací, příprava meziuniverzitních dohod, účast na eliminaci sporů mezi Ekvádorem a Peru, spolupráce s papežskou nunciaturou v Indonésii na přípravách personálního obsazení významných společenských postů a na úpravě vztahů mezi tamní vládou a katolickou církví. Další zahraniční cesty měly pracovní povahu spočívající v autentickém poznávání problémů islámu, buddhismu, taoismu či hinduismu a ve shromažďování materiálů pro pozdější publikace. Mezi tento druh mých zahraničních akcí patřil i můj poslední dvoutýdenní pobyt v karibské Arubě, kde jsem na tamní univerzitě připravoval podklady pro monografii o vývoji liberálních filosofických a teologických směrů.

Prof. ThDr. Václav Wolf
Foto: Wikimedia Commons, Jiří Janiček (CC BY-SA 3.0)

Již od mládí jsem si přál, abych byl Bohu a jeho lidu co nejvíce užitečný. Jinak řečeno, vytlouci z pozemského času maximum pro věčnost.

Přeci jen už v duchovní službě, pedagogické i publikační činnosti „přesluhujete“ hezkou řádku let. Zdá se ale, že své aktivity s věkem neomezujete. Posilují rozmanitá protivenství vaši vůli vytrvat? Nebo něco už docela obyčejně nestiháte? A v čem určitě nechcete polevit?

Již od mládí jsem si přál, abych byl Bohu a jeho lidu co nejvíce užitečný. Jinak řečeno, vytlouci z pozemského času maximum pro věčnost. Proto jsem tzv. protivenství, jako např. dvojí vyhazov z teologické fakulty – za starého i nového režimu – nebral příliš vážně. To se týká i mého setrávání v pracovním rytmu podle zásady jedné významné duchovní osobnosti, že

každý pořádný křesťan má z tohoto světa odcházet v podobě vymačkaného citrónu. Avšak zde platí ono: „ač je duch připraven, tělo je slábo“. Následky srdeční operace pocítuji dodnes ve formě obtíží při udržení rovnováhy. Proto se raději vyhýbám církevním a jiným slavnostem.

Když se podíváte zpátky na svou kněžskou dráhu, na která působiště vzpomínáte nejraději a proč? A na která místa či období byste rád zapomněl?

Myslím, že není moudré na něco zcela zapomínat. Rád naopak vzpomínám na prožitky nebeské blízkosti při kontaktu s umírajícími.

Přibližte, prosím, čtenářům program výuky a duchovní formace na vašich kursech. Jakou literaturu byste doporučil zájemcům o hlubší vhled do křesťanské filosofie anebo dogmatické teologie?

V rámci pravidelných přednášek získávají moji posluchači na Filosofické fakultě UK přehled o vývoji a hlavních problémech metafyziky. V prostorách farního úřadu v Praze-Žižkově a u dominikánů v Praze 1 si čteme a vykládáme spisy svatého Tomáše Akvinského. Současná dogmatická a filosofická literatura zahraniční i domácí není bohužel pro katolíky příliš použitelná kvůli věroučným a odborným závadám. Doporučit lze minulé i dnešní překlady či vlastní monografie českých dominikánů a filosofů mladší generace. Pro věroučný systém jsou dodnes celosvětově směrdatné *Základy věrouky* od Ludwiga Otta, přeložené do mnoha jazyků, včetně češtiny.

Díváte se optimisticky na působení Církve v národním a mezinárodním měřítku v posledních letech?

Zatímco v posledních letech nabývájí v celosvětovém měřítku na síle mimokřesťanská náboženství, zejména islám, církev katolická se nachází ve stadiu úpadku vinou akceptace liberálních trendů.

Zdá se, že české křesťany dělí mj. pohled na imigrační problematiku. Vidíte nějakou střední cestu?

Myslím, že snahy „zdola“ k překonání této krize mnoho nepomohou. Naopak je třeba, aby se pacifikovala situace v zemích „oranžové revoluce“ tím, že špičky nejmocnějších států světa přestanou obyvatelstvo zmíněných zemí navzájem rozeštvávat.

Podívejme se i na politiku. Vzpomínám si, že jste při minulých prezidentských volbách celkem prozíravě volil menší ze dvou zel.

Překvapilo to mnoho lidí. Jak vidíte náš nadcházející tzv. supervolební rok? Neblížíme se k nějakému zvratu?

Je velkým nedostatkem, že v našem státě neexistuje politická strana, která by hájila zájmy katolické církve, jako tomu bylo v předválečném Německu. Tedy politický subjekt, jenž by sjednotil hlasy všech českých katolických křesťanů, kteří dnes znechuceni celkovou situací buď nechodí vůbec k volbám, anebo volí strany s pochybným programem. Avšak očekávat vznik nějakého takového subjektu by asi bylo naivní vzhledem k ideové dezorientaci katolických odpovědných osobností.

Jistě vnímáte i podstatné změny v evropské i světové politice. Vzbuzují ve vás naděje, či obavy?

Nebezpečí totální tragédie lidské civilizace stále ještě není zcela zažehná-

no. Přesto politický vývoj v posledních měsících, jehož trendy nejsou příznivé zájmům vlastníků zbrojního průmyslu, vzbuzuje naději na převahu moudrosti před zlobou.

A co říkáte snahám liberálních a levicových politiků o redefinici rodiny a po hlavní identity?

Přímé útoky mnohých zákonodárných sborů i jednotlivých občanů na základní normy přirozeného mravního řádu mohou přivolat sankce ohrožující samu existenci lidského rodu.

Pane profesore, děkuji za vaše myšlenky, dovoluji mi popřát vám jménem čtenářů RC Monitoru vše dobré a ještě dlouhé úspěšné působení ve všech oblastech vaší činnosti. Deo gratias!

Ferdinand Peroutka

UKAZOVAT CESTU

Pastýřský list arcibiskupa Graubnera k první neděli postní 2017

Arcibiskup Jan Graubner ve svém postním pastýřském listu připomíná, že postní doba je příležitostí k novému začátku, k znovunalezení odvahy vydávat svědectví Kristu a ukazovat druhým cestu k lepší budoucnosti.

Drazí bratři a sestry, o dnešní společnosti se říká mnoho kritických věcí. Jeden novinář píše: tvrzení, že naše doba je pokroková a posouvá se vpřed, je strašně mylné. Dnešní názory na sexualitu jsou ve skutečnosti jen oživením starého pohledu na svět. V pohanském Římě byla prostituce velmi rozšířená a zhoubná homosexualita byla běžná stejně jako zneužívání žen a dětí. Tehdy ovšem otrásla světem křesťanská morálka. Obětavá láska, sexuální čistota a manželská věrnost byly pro lidi tehdejší doby něčím šokujícím.

Tehdejší křesťané se prostě nepřizpůsobili duchu doby. Pochopili, že křesťanská morálka je založena na Kristově čistotě a lásce, která hledá dobro druhého a sebe staví do pozadí. Křesťané nemohli

Foto: © Dominik Novak / Člověk a víra

žít jako pohané, protože jejich pohled na svět a na sebe sama byl naprosto odlišný. V srdci a v duši byli jedno s Kristem. Jejich odlišnost přinášela nepřijetí, vyloučení ze společnosti, ba dokonce i mučednictví. Z jejich obětí však vyrostla nová Evropa.

Společnost bez naděje

Dnešní svět vypadá jako neschopný budovat věrná manželství a šťastné rodiny. Dospělí často vidí jen sebe, a ne dobro dětí, když spolu žijí bez manželství, nebo se rozvádějí a děti okrádají o zdravé rodinné zázemí. Mnohé děti už neznají příklad věrné lásky, nemají představu zdravé rodiny a neumějí překonávat krize vztahů, odpouštět a nově darovat důvěru, protože se to nenaučili od svých rodičů. Taková společnost ztrácí naději na budoucnost. Kdo jiný, když ne křesťané, by mohl dnešnímu světu ukázat cestu?

Papež František se velmi snaží pomoci všem, kteří zažili v životě neúspěch, i v manželství, ale vyzval nás, abychom věnovali velkou pozornost manželství a rodině jak při výchově dětí a přípravě

Foto: © Martin Myslivec / Člověk a víra

snoubenců, tak při doprovázení mladých manželství, abychom se učili žít ze svátosti manželství. Mnozí snad i nevědomky touto svátostí pohrdají, když žijí spolu bez svatby. Jako by tím Bohu říkali: „Nebudeme čekat, až nám dáš právo na manželský život, my si ho vezmeme sami. Nestojíme o tvou pomoc a požehnaní, my to zvládneme po svém.“ Nebo prodají svou víru za peníze, o které by uzavřením manželství přišli. Jiní oslaví svatbu v kostele, ale žijí, jako by svátost manželství byla záležitostí jen svatebního dne. Ve skutečnosti, kdo opravdu pozval Ježíše nejen na svatbu, ale také do manželského života, ten zakouší, že i jazyk těla a živá gesta lásky se v jejich manželství stávají liturgickou řečí, stálým prožíváním svátosti (*Amoris laetitia*, 215). Papež si přeje, aby zkušenější manželské páry pomáhaly těm mladším. V některých farnostech už s tím máme dobrou zkušenost. Rád bych, aby se tato služba rozšířila do všech farností. Rád bych nabídl rodinné poradenství a různé kurzy, které pomohou rozvíjet kvalitní manželský život a pomohou ve chvílích zkoušek. V každém děkanátu už působí pobočka Centra pro rodinu. Zajímejte se, prosím, o jejich nabídky a pomozte jim jako jejich spolupracovníci.

Jednou z důležitých akcí může být Vaše účast na letošním „Národním po-

chodu pro rodinu a pro život“ v Praze 22. dubna, který podporuje celá biskupská konference. Je důležité takto reagovat na koncepci rodinné politiky představené Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR, která odmítá představu rodiny

Mocný Bůh se z lásky k člověku stal bezbranným dítětem a sám sebe nabídl jako smírnou oběť za nás. Dal nám moc stát se Božími dětmi. Naučil nás dívat se na věci z úhlu věčnosti, dal nám úžasnou svobodu a zbavil nás strachu.

jako společenství otce a matky v trvalém svazku a děti. Svou účastí zdůrazníme, že rodinu vnímáme jako základní buňku společnosti i Církve.

Poslání křesťanů

Postní doba je příležitostí k novému začátku. Víme, co se od nás očekává. Víme, že nás křesťany nemohou nahradit lidé, kteří nepoznali Boží lásku a nedostali zvláštní pomoc ve svátosti manželství.

Poznaný úkol se nám může zdát těžký, ale právě jeho plnění může být cílem postního snažení.

My křesťané jsme poznali, že mocný Bůh se z lásky k člověku stal bezbranným dítětem a sám sebe nabídl jako smírnou oběť za nás. Dal nám moc stát se Božími dětmi. Naučil nás dívat se na věci z úhlu věčnosti, dal nám úžasnou svobodu a zbavil nás strachu. Svobodní od světa i od sebe jsme schopni hledat dobro druhých a být šťastní z toho, že přispíváme ke štěstí jiných. Svou morálku stavíme na pravidlech Božího království, a i když jsme někdy považováni za blázny, ukazujeme, že jsme našli samu Boží moudrost, která pomáhá reálnému světu víc než zhoubné ideologie. Jsme sice jen slabí lidé, ale ukazuje se na nás Boží moc, když věříme v Kristovo vítězství. Osvědčili to i naši předkové, kteří si zachovali vnitřní svobodu i za tvrdých totalit dvacátého století a pomohli je přemoci.

Záleží na každém z nás

Právě dnes záleží na každém z nás. Jestli se přizpůsobíme duchu doby a necháme se jím ovládnout, my sami přispějeme k zániku současné společnosti. Jestli však najdeme odvahu lišit se od okolí, být viditelným a srozumitelným znamením Božího království a vydávat svědectví Kristu, ukážeme Evropě cestu k lepší budoucnosti. Evropa vyrostlá z křesťanských kořenů bude mít budoucnost, když křesťané budou zdravou solí země a světlem světa. Jako se světlo nestaví pod nádobu či pod postel, nemůže se křesťanství skrývat v soukromí. Křesťané mají zodpovědnost za společnost kdysi křesťanskou a musí se jako zodpovědní chovat nejen v soukromém, ale i v hospodářském a politickém životě. Dar víry jsme dostali k tomu, abychom mohli být užiteční. Přijměme tuto nabídku a náš národ bude požehnaný službou křesťanů, kteří se rozhodli kvasem evangelia znovu prokvasit svět ve všech jeho strukturách. To je náš společný úkol pro dobu postní. Obnovou rodiny dojdeme k pravé velikonoční radosti.

Všem, kdo toto pozvání přijmou, upřímně děkuji a ze srdce žehnám

arcibiskup Jan
<http://www.ado.cz/>
 (Mezititulky redakce)

FIKTIVNÍ FILOSOFICKÉ ROZHOVORY O NEFIKTIVNÍCH PROBLÉMECH

Dialog politika s filosofem I.

Někteří naši politici se sice hlásí k tradičním hodnotám, ale ve skutečnosti horlivě participují na politice, která je jejich soustavnou destrukcí. Pokládají se sice za demokraty, ale přitom brouzdají v kalných vodách chytře utajované a o to zákeřnější totality. Představme si tedy fiktivní diskusi liberálně-konzervativního politika s filosofem.

Politik: Věrnost odkazu sametové revoluce a ideálům Václava Havla vyžaduje, aby naše politická orientace byla jednoznačně prozápadní.

Filosof: Proč?

P: Protože listopad 89 nám vrátil svobodu, demokracii a lidská práva, kteréžto hodnoty Západ politicky definují. Staly se v západních společnostech samozřejmostí, jsou v nich rozvíjeny, prohlubovány. Proto je pro nás Západ vzorem. Je úběžníkem našeho politického myšlení i politické praxe.

F: Skutečně? Chápu Váš polistopadový entuziasmus, ale možná se už i k Vám do vysoké politiky doneslo něco o demokratickém deficitu EU, o plíživě stupňovaném omezování svobody a o velice problematickém zobsažňování lidských práv. Obávám se tedy, že jste si nepoložil otázky, které by zpochybnilly ten navykly obdiv k současné liberální demokracii Západu.

P: Jak to? Jaké otázky?

F: Tak třeba tu právě naznačenou. Neskřývají se za běžným politickým provozem či pod fasádou demokratických struktur a sloganů o svobodě či lidských právech opačné tendence, které ohlašují jisté podobnosti s totalitními manýry? Nebo jinak: Když už sem tam dáváte najevo smysl pro tradiční hodnoty, zdá se Vám, že jsou s nimi v souladu ty dnešní tzv. „evropské hodnoty“, které bruselští politici tak žárlivě střeží a tak vehementně vyžadují? Nikdy Vás nenapadlo, že svým eurohujerstvím možná sloužíte totalitě?

P: Jste normální? Zažil jste totalitu? Copak nevidíte ty rozdíly? Můžeme cesto-

Foto: Flickr, Chiara Marra (CC BY 2.0)

**O pravdě se nehlasuje.
A cesta k ní někdy
vede i přes prověřování
samozřejmostí.**

vat, můžeme se svobodně vyjadřovat, můžeme podnikat, volit programově protichůdné strany, nemusíme se obávat cenzury, tajné policie, likvidace disidentů... Zapletl jste se snad s extremisty, nebo jste pod vlivem proputinovské propagandy?

F: Nebojte se, totalitu jsem zažil jako společenský outsider a ty rozdíly také vidím. Ale je otázka, kterou jste si zřejmě také nepoložil. Jestli to všechno, co jste vyjmenoval, jsou rozdíly podstatné. Tedy

takové, jimiž se určitý režim bezpečně odlišuje od režimu totalitního.

P: To je přece jasné. Drtivá většina politiků, politologů i obyčejných občanů se shodne, že je podstatný rozdíl mezi životem ve svobodě a v nesvobodě.

F: To jistě je. Ale otázka zněla maličko jinak. Jde o to, jestli např. existence svobodných voleb v určitém režimu rovnou znamená, že ten režim není totalitní. Jinak řečeno: Je zákaz svobodných voleb opravdu nutným znakem totalitních režimů, jak předpokládáte?

P: To je další samozřejmost, s kterou mají problém jen filosofové. Drtivá většina...

F: Ano, já vím: ... dělníků, rolníků, pracující inteligence a politiků v tom má jasno. Víte, ti filosofové, kteří ještě své myšlení neprošustrovali, kteří ho nevyměnili za pouhé ideologizování či prostředek ke kariéře, vždycky věděli, že o pravdě se nehlasuje. A taky věděli, že k pravdě někdy vede cesta i přes prověřování samozřejmostí. Takže, možná že i Vám by prospělo, kdybyste vzal nadhozenou otázku definice totality vážně.

P: Proč bych to dělal? Myslíte, že mám čas se zabývat planým teoretizováním? Mohl byste vědět, že politik musí rozhodovat podle nesporných faktů; spekulacím se vyhýbá.

F: No ovšem, rozhodovat. Podle faktů? Nebo spíše podle notiček, předepsaných v stranických sekretariátech, nebo rovnou v bruselském ideo-centru? Domníval jsem se, že máte k tradičním hodnotám osobní vztah. Že tedy nejste jen politik, ale především člověk – s vlastní hlavou a osobní zodpovědností.

Foto: Flickr, jamesjoel (CC BY-ND 2.0)

P: Dovolte, to je snad samozřejmé.

F: Po tom, co jste před chvílí řekl, mi to tak samozřejmé nepřípadlo. Ale pojďme k věci. Abyste mohl zodpovědně, a tedy i kompetentně prohlásit, že bruselská politika není totalitní, musel byste mít po ruce obecnou definici totality. A sice ne jakoukoli definici, nýbrž tu správnou, adekvátní. Tedy takovou, která ve svém rozsahu zahrnuje všechny totalitní režimy a jen ty. Souhlasíte?

P: Samozřejmě, že souhlasím. My politici nejsme tak negramotní, jak doufáte. Většinou jsme taky prošli logikou.

F: To rád slyším. A kam Vás logika v ne snadném problému definice totality dovedla?

P: Už jsem Vám to načrtl. A jsem přesvědčen, že drtivá většina politologů v definici totality akcentuje právě absenci těch svobod, které jsem výše uvedl jako nesporná fakta našeho demo-liberálního zřízení.

F: Já také sdílím Vaše přesvědčení o tom, jak většina politologů definuje totalitu.

P: No sláva; aspoň na něčem se shodneme.

F: Nejásejte předčasně. Z toho, co říkáte, mi vychází, že Vás nevedla ani tak logika, jako spíše konformita.

P: Když se odvolávám na soulad s většinovým názorem, Vy z toho hned vyvodíte, že jsem zanedbal logiku? Tak nevím kdo je tady víc nelogický, jestli já, nebo Vy.

F: Nevyvozuju to z Vašeho souladu s míněním většiny. Jen považuju běžnou

představu o totalitě za vytvořenou spíše z dojmů, než za výsledek logického zpracování na definici totality. Ona totiž ta většinová definice totality, na niž se odvoláváte, je pouhou, více méně náhodnou kumulací emočně silných fenoménů totality, v níž je řada nadbytečných znaků. Takže je to definice úzká, a tudíž

Nepřípadá vám důvěra ve většinu trochu pohodlná a značně riskantní? Neznáte z dějin myšlení nebo aspoň ze světových dějin případy, kdy se většina pořádně sekla?

mylná. Ostatně neříkal jste v souvislosti s problémem definování totality, že na plané teoretizování nemáte čas?

P: Jo, to jsem řekl.

F: Jestli tedy dobře rozumím, tak Vy stále ještě pokládáte konsenzus příslušných odborníků (zde politologů) za známku kvality – zde správnosti definice totality. Když to zobecním, tak věříte, že konsenzus odborníků je kritériem pravdy.

P: Ovšemže věřím. Ostatně, co jiného než většinové mínění expertů by mohlo ve svobodné, pluralitní společnosti rozhodovat o tom, co je správné a co špatné?

V diktatuře o tom rozhoduje vládnoucí strana či nějaký autoritář. To je Vám bližší?

F: Ne, není. Ale nepřípadá Vám zde ta důvěra ve většinu trochu pohodlná a značně riskantní? Neznáte z dějin myšlení nebo aspoň ze světových dějin případy, kdy se většina pořádně sekla?

Pokud by snad nestačily kontra-příklady ze zkušenosti, zkuste úvahu: Vy pokládáte za pravdivé tvrzení, že kritériem pravdivosti tvrzení je konsenzus odborníků. Myslíte, že i toto Vaše tvrzení má konsenzus odborníků (zde filosofů)? Ujišťuju Vás, že nemá.

P: S takovou sofistikou na mě nechodte.

F: Sofistikou? Neříkal jste, že vy politici máte také zmáknutou logiku?

P: Co je tedy podle Vás kritériem pravdivosti tvrzení? Jak se můžeme přesvědčit o správnosti definice totality?

F: Kritériem tu může být jedině spolehlivé odůvodnění. Jen to Vám také může dát jistotu o správnosti Vašeho chápání totality. Takové odůvodnění však začíná u otázky, co je vlastně totalita. A bohužel vyžaduje osobní nasazení, námahu, a tedy i potřebný čas, kterého vy politici prý nemáte pro samé rozhodování nazbyt.

P: Jistěže nemáme. Politiku většinou dělají lidé, kteří už prošli nějakým vzděláním a nyní slouží společnosti v praxi. A ujišťuju Vás, že to není snadná služba. Je naopak velice zodpovědná. Teoretizování proto přenecháváme odborníkům.

F: To nezní moc přesvědčivě. Vytíženost Vám tedy neumožňuje, abyste si jako zodpovědný politik udělal vlastní názor o tom, co je vlastně totalita. V otázce, která je pro politickou orientaci zcela zásadní, se proto spokojujete s většinovým chápáním.

Divím se, že Vás to neděsí. Nechápete, že se tím stáváte závislým na ideologicko-mediálních manipulacích veřejným míněním? Že se v otázkách, které určují celkový politický kurz, jen disciplinovaně ztotožňujete s konformními a Vaší stranou požadovanými názory. Třeba také s tím, že už samo podezření, že by bruselská politika mohla být skrytě totalitní, je hanebným, ne-li rovnou trestuhodným extremismem.

P: Co je na tom divného, že teoretické věci přenechávám odborníkům? Tak to přece funguje ve všech oborech.

F: To Vás tedy lituju. Copak aspoň netušíte, že právě humanitní obory, a tedy i politické myšlení bývají ohrožovány ideologickými toxiny?

P: A kde vidíte na Západě 21. století nějakou toxickou ideologii?

F: To je právě ten problém, který jste v zatím neotřesené důvěře v západní demokracii přeskočil. Nikdy jste neslyšel o politické korektnosti, multikulturalismu, genderovém feminismu...?

P: Co je na nich tak hrozného? Politická korektnost přece kultivuje vztahování ke zranitelným menšinám. Multikultura-

lismus je zase velkolepou ideou o soužití občanů různých kultur bez vzájemné nevráživosti a diskriminace. A gender mainstreaming narovnáva staletími pokřivené vztahy mezi mužem a ženou. Ve všech případech jde o větší pozornost k lidským právům. To Vám vadí? Pak tedy musím litovat já Vás.

F: Skutečná lidská práva mi skutečně nevadí. Vadí mi však to Vaše korektní nasvícení. Jak z barvotiskové příručky pro stranické dozdělávání. Nebo že byste studoval nějakou socio-kulturní vědu?

P: Nebudte uštěpačný. Raději mě přesvědčte, proč bych se měl vůbec zabývat tou absurdní myšlenkou, že žijeme v totalitě.

Jiří Fuchs

(Debaty filosofů s politiky jsou jak vidno zdlouhavé. Dokončení tohoto dialogu si tedy raději necháme na příště.)

*Jiří Fuchs, filosof,
lektor Academia
Bohemica*

BITVA O BĚLEHRAD A HOLANDSKÉ VOLBY

V květnu roku 1453 dobyli muslimové Konstantinopol: drží ji dodnes. Císař Konstantin Paleologos do poslední chvíle doufal v pomoc křesťanského Západu: nepřišla. Zdá se, že jen papež Kalixt III. tehdy viděl nebezpečí pro celé křesťanstvo a pokoušel se zahájit křížovou výpravu: nepochodil. Vládcové Evropy měli jiné starosti: především válčit mezi sebou. Přitom sultán Mehmed II. dal po pádu Byzance najevo, že hodlá pokračovat na západ. Bránit se chtěli jen Uhři, ale jejich vůdce János Hunyadi měl k dispozici jen sedm tisíc vojáků: ve srovnání se statisícovou tureckou armádou to bylo tak málo, že se chystal pouze kapitulovat a vyjednávat o míru pro oblast Balkánu a Uher.

Do cesty se Mehmedovi postavil vlastně jen jediný muž: františkánský mnich a kazatel pokání svatý Jan Kapistránský. Svými kázáními dokázal v krátké době přesvědčit sedmdesát tisíc lidí, převážně z nižších vrstev – tedy nevzdělaných a neozbrojených –, že je třeba Bělehrad bránit. Přesvědčil nakonec i Hunyadiho a v červenci 1456 křižáci prorazili blokádu Bělehradu. Mehmed se pokusil na město zaútočit, ale jeho obyvatelé se ke křižákům přidali, zmocnili se tureckých zbraní a Mehmed byl nucen ustoupit. Rok po této události (Hunyadi i Kapistrán mezitím zemřeli) ovládl Mehmed Řecko, které se z muslimských ru-

kou osvobodilo až v roce 1830. Ale to už bylo po bitvě u Vídně, kde jiný žebřavý mnich, Marek z Aviana, zachránil Evropu před muslimskou invazí. Mysleli jsme si, že natrvalo.

Svůj článek jsem začala psát po uzavření volebních místností v Holandsku a uvažovala jsem, jaké poučení nám dnes dávají Kapistránský a Marek z Aviana. Situace je v lecčems podobná a v lecčems nepodobná. Omezenost křesťanského

Křesťan není jen ten, kdo chodí do kostela, ale člověk, který určitým způsobem jedná, především však určitým způsobem myslí.

Západu i jeho pohodlnost je samozřejmě táž: pohodlnější je přesvědčovat „své lidi“, že se nás utrpení jiných křesťanů netýká, a ostatně – oni tady ještě nejsou, tak co.

Nepodobností se nabízí více: především oba mniši čelili rozdrobené Evropě, zatímco my zde máme strukturu, která by měla evropské státy sjednocovat. (To, že zatím činí pravý opak, je ovšem také pravda.) Potřebu obrany navíc hlásají lidé osobně spíše nesympatičtí: načesaný Trump a odbarvený Wilders se mi také

nelíbí. Navíc má Wilders zúženou, jednostrannou agendu a Trump je hulvát. Kromě toho je oba volí neozbrojení (= starší) a nevzdělaní lidé. Tady ale namítám, že ušmudlaní žebřaví mniši také nemuseli působit na své okolí moc sympaticky.

Výsledek holandských voleb je spíše nerozhodný. Wilders se prosadil méně, než čekal, ale vítěz voleb musel změnit rétoriku, a to dost podstatně. V každém případě byl reálný problém *politicky* uznán jako problém.

Asi se někdo pohorší, že zaměňuji politiku a náboženství. Ale dnes, kdy se „křesťanskými hodnotami“ ohánějí politici bez jakékoli vazby na církve i jejich praxi, naše společnost pomalu chápe, že křesťan není jen ten, kdo chodí do kostela, ale člověk, který určitým způsobem jedná, především však určitým způsobem *myslí*. A je-li, slovy slavného bojovníka proti komunismu, občanská svoboda „politickým čtením Bible“, pak ani v sekulárním státě není jedno, jsou-li občané křesťany nebo muslimy.

Ostatně si myslím, že když nám Pán Bůh daroval světce jako Jana Kapistrána a Marka z Aviana, věděl proč.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

HISTORICKÝ KALENDÁŘ ♦ DUBEN 2017

1. duben 2007

Zemřel Mons. ThLic. Karel Pilík, katolický kněz, prelát a notář kurie. V roce 1946 jmenován prefektem Arcibiskupského konviktu v Příbrami. V letech 1968–1990 farářem u kostela sv. Cyrila a Metoděje v Praze-Karlíně. 4. října 1990 zvolen sídelním kanovníkem kolegiální kapituly Všech svatých na Pražském hradě a jmenován rektorem arcibiskupského semináře v Praze-Dejvicích.

3. duben 1922

Narozen ThDr. Jan Milíč Lochman, evangelický teolog a filozof. V letech 1968–1992 přednášel na univerzitě v Basileji, kde byl dvakrát zvolen rektorem. Spoluorganizoval setkání katolických a evangelických českých teologů v exilu. Nositel Zlaté a Historické medaile UK.

4. duben 1912

Narozen Mons. ThDr. Karel Šebor. První kněz, který 6. 12. 1964 v chrámu sv. Víta sloužil mši svatou čelem k lidu. Po dobu dvou let ředitel České katolické charity. Od roku 1972 působil při kapli sv. Vojtěcha v Praze-Žižkově. Kanovník metropolitní kapituly u sv. Víta na Pražském hradě.

6. duben 2002

Zemřel Metoděj Vladimír Vitula, katolický kněz-premonstrát. Od roku 1974 působil jako farář v Letovicích. Po roce 1989 za-

čal s obnovou kláštera v Nové Říši u Telče, zdevastovaného komunistickým režimem. Zvolen převorem premonstrátské kanonie.

7. duben 1922

Katolický kněz Jan Josef Litomiský založil ve Vídni slovanskou Kongregaci bratří těšitelů z Getseman.

10. duben 1937

Vyhlášena a potvrzena výnosem Ministerstva školství ČSR Řeckokatolická duchovní správa pro celou Moravu a Slezsko v Brně.

13. duben 1947

Slavnostní posvěcení nového arciepata ThDr. Anastáze Opaska v benediktinském klášteře v Praze-Břevnově, které vykonal pražský arcibiskup ThDr. Josef Beran.

15. duben 1867

Narozen ThDr. Rudolf Zháněl, katolický kněz a papežský prelát, plukovník duchovní služby. V roce 1927 založil v Paříži misi pro české a slovenské katolíky. Aktivně se podílel na formování čs. vojenské jednotky ve Francii. Vyznamenán Čs. řádem bílého lva.

17. duben 1932

Narozen Jiří Strejc, varhaník. V letech 1957–2001 působil jako ředitel kůru a varhaník v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové. Vedl soubor „Cantores Artis An-

tiquae“. V roce 1990 začal vydávat časopis „Praporec“ a byl členem redakční rady časopisu „Varhaník“. Zkomponoval cca osmdesát opusů.

20. duben 1292

Král Václav II. slavnostně uvedl Řád cisterciáků z konventu v Sedlci u Kutné Hory do loveckého hrádku na Zbraslavi. Opatem zvolen převor sedleckého kláštera Konrád.

23. duben 997

Zemřel svatý Vojtěch, druhý pražský biskup od roku 982. Roku 993 založil nejstarší český klášter bratří benediktinů v Břevnově. V roce 997 na misijní cestě zavražděn pohanskými Prusy. Jeho ostatky roku 1039 převezeny z polského Hnězdna do Prahy.

25. duben 1997

Zahájena dvoudenní třetí pastorační návštěva papeže Jana Pavla II. v Praze a Hradci Králové.

27. duben 1627

Pražský arcibiskup kardinál Arnošt z Harachu vyhlásil českým patronem svatého Norberta, zakladatele Řádu premonstrátů.

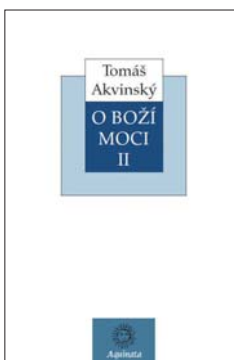
30. duben 1622

Jezuitům svěřena Univerzita Karlova, která zůstala v jejich vlastnictví až do 18. století.

Arnošt Kelnar

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury, Husova 8, 110 00 Praha I
tel.: 224 218 440, e-mail: krystal@op.cz, on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

Tomáš Akvinský: O Boží moci II

Dílo obsahuje klíčové formulace, bez jejichž soustavného promyšlení a domýšlení nepronikneme nejen do Tomášovy syntézy, ale nedokážeme ani sami rozvíjet křesťanské pojetí stvoření a evoluce světa v současných podmínkách. Druhý díl překlada QD De potentia přináší otázky 3 a 4, které se zabývají problematikou stvoření. Brož., 408 str., 430 Kč

Salve 3/2016 – Skutky apoštolů

Toto číslo revue Salve se zabývá novozákonní knihou Skutků apoštolů. Ve studiích domácích i zahraničních autorů rozebírá zásadní teologické, historické a literárně-vědní otázky, které jsou se Skutky apoštolů spojeny. Brož., 216 str., 100 Kč

Jak to vidí Michal Struha

Proč jsou Češi chudí

Místo toho, abychom nastavili systém tak, aby lidi motivoval starat se o své zdraví, vydělávat více, mít se lépe, vedeme je k tomu, aby byli průměrní, nezodpovědní a chudí. Těm se dobře vládne.

Není všechno zlato, co se třpytí, a ne vše, co se nazývá pojištěním, je pojištění. Např. zdravotní a sociální pojištění jsou ze své podstaty formou daně, která tvrdě dopadá na trh práce. Přímo – to, co nám strhávají z platu, nepřímá – to, co za nás odvede zaměstnavatel. A to je opravdu hodně. Po tabáku, alkoholu a uhlíkových palivech (benzín, nafta atd.) je práce nejzdaněnější komoditou v ČR. U tabáku a alkoholu to chápou – mají odrazovat od nadměrné spotřeby, u benzínu mohou pochopit to, že to má mít ekologický efekt + spotřeba paliv je dlouhodobě stabilní a stabilizuje tak rozpočet. Ale proč máme tak vysoce zdaněnou práci? Protože nechceme, aby lidé pracovali? Protože to Češi nevidí a zaměstnanci se dají dobře zkasírovat, platíme jak mourovatí.

Kapitál sice nemá národnost, ale kapitalisté ano. A své vydělané peníze utrácí tam, kde se cítí doma. Třeba tím, že si postaví drahý dům, objedná si drahé služby (lepšího zubaře, kvalitní masáž, stylistu, kadeřníka apod.) a těmto lidem slušně zaplatí. My ale máme vlastního českého kapitálu velmi málo, kapitalistů ještě méně, a tudíž zisky, které zahraniční společnosti u nás zinkasují, vyvedou ven a utratí u sebe doma. Tam je potom cena za práci mnohem vyšší, protože ty peníze od kapitalistů protečou i k těm „chudším lidem“ a jejich životní úroveň je pak vyšší. To nemluvím o tom, že např. podporují charitu nebo přispívají na veřejné služby nad rámec daní. My jsme ale národ zaměstnanců. Už za c. k. mocnářství si z nás Vídeňáci dělali srandu, že jsme národ kočích. Ono to tak špatné nebylo, ale 40 let komunismu to v nás doslova zakořenilo. Studenti na vysokých školách mají sen být dobře zaměstnání, ne založit si firmu. A firma se vždy snaží minimalizovat své náklady, tj. zaplatit za práci spíš méně, než více – to je ekonomická nutnost, konkurenční boj a standardní funkce

trhu, tj. efektivní alokace zdrojů. Lákáme sem firmy na daňové prázdny, někdy i pro kvalifikovanější pracovní sílu, ale rozhodně ne přepáčenou. Místo nižších daní pro všechny a zejména pro ty menší máme relativně vysoké daně pro všechny, ze kterých se platí dotace a pobídky pro ty velké – socialismus pro bohaté. K tomu spousta regulí a nařízení, opět výhoda pro velkou firmu, která si může dovolit zaměstnat někoho, kdo se bude na plný úvazek věnovat BOZP, požárním předpisům, pracovním předpisům, daňovým předpisům, účetním předpisům, environmentálním směrnicím, ochraně spotřebitele a já nevím, čemu ještě. Rozvoji kapitálu nepomáhá ani nefunkční burza, tj. mladé firmy nemají jak získat kapitál, takže jsou nuceny prodávat své firmy příliš brzy, než by na nich sami zbohatli, protože neseženou kapitál na rozjezd, který jim nesváže ruce při rozvoji firmy. A mladé firmy pak opět kupují zahraniční korporace a z potenciálních kapitalistů se stávají dobře placení zaměstnanci. Ale rozhodně ne tak dobře placení jako v zahraničí.

Lidé nejsou vedeni k samostatnosti, neustále čekají, až za ně někdo něco vyřeší, zařídí, udělá nebo se postará. Ideálně stát, zaměstnavatel, obecní úřad. A když se nepostará, tak jdou lamentovat, ale reálné kroky už moc často nepodniknou. S tím se perfektně naučili pracovat čeští politici a oligarchové typu Babiše a Kellnera, kteří si ČR rozparcelovali

jak zlatokopové rýžoviště na Klondiku. Koupili si české politiky (Mládek), aby jim šli na ruku, nebo si založili vlastní stranu (ANO) a udržují tu chudobu tak, aby jim to vyhovovalo. Chudí lidé si potřebují půjčit i na novou pračku, když se jim rozbije stará (Provident), žerou blafy (Kostelec), nemají čas honit se za tím, že je okrádají operátoři (O2). A pak přijdou v ČSSD s tím, že se zvednou daně pro bohaté. Ale pro bohaté zaměstnavce, kteří ani moc bohatí nejsou, protože platit hypotéku a kroužky dětem ve škole stojí takové částky, že jsou rádi, že jedou jednou za rok k moři do Chorvatska pod stan. A to jsou Ti bohatí! Vyvolání závisti je pro sociální demokraty bohužel stále udičkou, na kterou chytají volební hlasy. A místo toho, aby se efektivně hospodařilo s penězi, omezuje se registr smluv, místo toho, aby lidé prostřednictvím menších poplatků u doktora a v nemocnici přinesli více peněz na platy, řídí nám zdravotnictví člověk, který tu lepší péči schovává pro Kulichy, a největší nemocnici v republice vede kokainista, který kradе peníze určené na léčbu formou předražených zakázek. Místo toho, abychom nastavili systém k tomu, aby lidi motivoval starat se o své zdraví, vydělávat více, mít se lépe, tak je vedeme k tomu, aby byli průměrní, nezodpovědní a chudí. Těm se dobře vládne.

Michal Struha

člen Konzervativní strany

Převzato z Konzervativních listů

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, I52 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

Jeden z článků slovenského *Denníku Postoj* je shrnut do této úvodní věty: „O tom, co se před desetiletími stalo v německém katolickém světě, v němž se dnes pravidelně nezpovídá ani většina kněží.“ **V zemi s 24 miliony katolíky se dnes podle Thomase Sternberga, prezidenta Centrálního výboru německých katolíků, v podstatě nezpovídají ani ti „nejsilnější věřící katolíci.“** On sám mezi spolupracovníky nemá jediného kolegu, který by ke svaté zpovědi kdy přistupoval. Článek pátral po příčině stavu, že se v Německu zpověď zcela vytratila. Jednu z odpovědí našel zde: „V roce 1974 týždenník *Der Spiegel* (v té době naladěný radikálně proticírkevně, pozn. red.) s nemalým zadosťucháním konstatoval, že v Německu tradiční prax spovedí vymiera a snaženia Vatikánu už na tom nič nezmenia. Pápež Pavol VI. v tom čase rozhodol, že veriaci, ktorí sa chcú vyspovedať, už nemusia kľačať či sedieť v spovednici, ale môžu kňaza vyhľadať aj na inom mieste, čo sa dovtedy umožňovalo skôr výnimočne. *Der Spiegel* prorokoval: ‚Vatikán sa pokúša zachrániť, čo je už stratené.‘ Týždenník to demonštroval na vývoji, ktorý v priebehu desiatich rokov zmenil tamojší život katolíkov na nepoznanie. Ešte v polovici 60. rokov chodilo v Německu na pravidelnú mesačnú spoveď zhruba 50 z 1 000 deklarovaných katolíkov, o desať rokov neskôr to už

boli len piati.“ Jistě to není jediná příčina. Další jsou kající pobožnosti, na které Němci jezdili v 60. a 70. letech do Holandska a Švýcarska, aby tam nabyli hromadně všeobecné rozhřešení. Nemalou roli sehrála relativizace samotné podstaty věci – reality hříchu. Zdá se však, že právě uplynulý Rok milosrdenství u našich sousedů správně zapůsobil, a tak se praxe osobních zpovědí sem tam znovu obrozuje. Deo gratias.

Koláž: mimi

„Upravit stůl a obsluhovat hosty je velmi složité, ale já to miluju, říká Antoine Beslot, jeden ze zaměstnanců restaurace, která se před měsícem otevřela v Nantes na francouzském pobřeží Atlantiku. **Všech šest jejich číšníků žije s Downovým syndromem.** Podobná zařízení existují i jinde v Evropě, například v Itálii je jich hned tucet.“ I letos, konkrétně na 21. března, připadá již po dvanácté tzv. Den Dow-

nova syndromu. Na jiném konci světa, v Chile, se taky děje něco moc pěkného: „Jeden mladý muž chodí v neděli na Paradise Beach, kde si s přáteli užívá moře a učí se surfovat. Působí ve škole surfu zdarma zvané Vlny naděje.“ **Tři vedoucí a další dobrovolníci přivítali několik dětí s Downovým syndromem, aby jim poskytli individuální lekce surfingu.** Program trval tři měsíce. Bravo! Mimochodem, mé dospívající dcery oslovila módní značka DS. Její autorka, návrhářka Madeline Stuartová, není v onom světě neznámou. **Navrhuje a šije nádherné modely. DS znamená Downův syndrom.**

A ještě malá reminiscence na 8. března. Několik málo mladíc vyšlo ten den na jedno pražské náměstí, aby zde volaly po svých „právech“. K tomu přišla zpráva z Kanady: „Kanadští biskupové ostře kritizují vládní plány na financování potratů v chudých zemích. Premiér Trudeau deklaroval, že na ně jeho vláda uvolní 650 milionů dolarů. Přislíbil také podporu kampaní usilujících o legalizaci interrupcí v zemích, kde jsou zakázány. Předseda episkopátu **biskup Douglas Crosby označil toto rozhodnutí za projev západního imperialismu, který vnucuje jiným zemím své pseudohodnoty. Přispívá tak k vykořisťování ženy a to ve chvíli, kdy nejvíce potřebuje péči a pomoc.**“

-zd-

26. 3.	Ne	4. neděle postní	I Sam 16,1b.6–7.10–13a, Žl 23, Ef 5,8–14, Jan 9,1–41
27. 3.	Po	sv. Rupert, biskup	Iz 65,17–21, Žl 30, Jan 4,43–54
28. 3.	Út	sv. Rogát a druhové, mučedníci	Ez 47,1–9.12, Žl 46, Jan 5,1–3a.5–16
29. 3.	St	bl. Ludolf (Slavomil), biskup OPraem a mučedník	Iz 49,8–15, Žl 145, Jan 5,17–30
30. 3.	Čt	sv. Jan Klimak, opat	Ex 32,7–14, Žl 106, Jan 5,31–47
31. 3.	Pá	bl. Balbína, mučednice	Mdr 2,1a.12–22, Žl 34, Jan 7,1–2.10.25–30
1. 4.	So	sv. Makarius (Blahomír), opat	Jer 11,18–20, Žl 7, Jan 7,40–53

2. 4.	Ne	5. neděle postní	Ez 37,12–14, Žl 130, Řim 8,8–11, Jan 11,1–45
3. 4.	Po	sv. Nikita, hegumen a vyznavač	Dan 13,1–9.15–17.19–30.33–62, Žl 23, Jan 8,1–11
4. 4.	Út	sv. Izidor, biskup a mučedník	Nm 21,4b–9, Žl 102, Jan 8,21–30
5. 4.	St	sv. Vincenc Ferrerský, kněz	Dan 3,14–20.91–92.95, Dan 3,52–56, Jan 8,31–42
6. 4.	Čt	sv. Notger, mnich OSB	Gn 17,3–9, Žl 105, Jan 8,51–59
7. 4.	Pá	sv. Jan Křtitel de la Salle, kněz	Jer 20,10–13, Žl 18, Jan 10,31–42
8. 4.	So	sv. Albert, biskup a mučedník	Ez 37,21–28, Jer 31,10–13, Jan 11,45–56

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: PhDr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.